

ζωηρά χρώματα ἐπανήλθον εἰς τὰς παρειαίς της καὶ ἤρχισε νὰ παρατηρῆ μὲ μεγάλην προσοχήν. Γηραιὸς κύριος μὲ φυσιογνωμίαν μᾶλλον ἱερατικὴν, κατῆλθε τῆς ἀμάξης καὶ ἕνας νέος ἔπειτα ἐρυθροπάρειος μὲ μύστακας μέλανας, μὲ λαμπροὺς ὀφθαλμοὺς, μὲ ἐρυθρόχρουν φόρεμα, τὸν ἠκολούθησεν. Ἡ νεῆνις τὸν ἠτένισεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν καὶ ἔπειτα ἔφυγε τρέχουσα διὰ μέσου τῶν αἰθουσῶν καὶ κατέφυγεν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἐκεῖθεν ἤρχισε ν' ἀκροᾶται μὲ προσοχήν· ἀλλ' οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας της ἦσαν βέβαια, ὁ δυνατώτερος ἤχος τὸν ὁποῖον ἀντελαμβάνετο.

Οἱ ἐπισκέπται διέσχισαν τὴν αὐλὴν καὶ ὁ γηραιότερος ἐπαρουσιάσθη μὲ τὸ ὄνομα «Ἀββᾶς Τισζανελὰν Γαβριήλ Ἐσερετνέκη» ἔπειτα δὲ ἐπαρουσίασε καὶ τὸν νέον του σύντροφον, τὸν ἀνεψιὸν του «Λουδοβίκον Βαρχζέ» συνιστῶν αὐτὸν εἰς τὸν πυργοδεσπότην.

Παρήλθε κάμποση ὥρα μέχρις οὗτο συνῆλθε ὁ Φάρκας Πέτκη ἐκ τῆς πρώτης καταπλήξεώς του. Ἐπὶ τέλους ἠσπᾶσθη τοὺς ξένους. Ἐλησμόνησε ὅμως σχεδὸν νὰ παρουσιάσῃ τὴν θυγατέρα του Ἰλόνκαν, ἡ ὁποία προσέκλινε σοβαρῶς καὶ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ν' ἀποσυρθῆ.

Ὁ Πέτκη ἠσπᾶσθη πολλάκις τὴν θυγατέρα του πρὶν ὀδηγήσῃ τοὺς ξένους τοὺς εἰς τὰς αἰθούσας.

Διέταξε νὰ φέρουν ἐκ τοῦ καλλιτέρου τοῦ οἴνου καὶ ταχέως οἱ κύριοι ἐγνωρίστησαν ὡς νὰ ἦσαν σύντροφοι παλαιοί.

— Εἶσθε συγγενῆς τοῦ Σίμωνος Βαρχζέ; ἠρώτησε τὸν ξένον τοῦ ὁ Φάρκας.

— Εἶμαι υἱὸς του.

— Μονογενῆς, ἐδιόρθωσεν ὁ Ἀββᾶς.

— Νὰ ζήσης ἀγαπημένο μου παιδί, — ἀνέκραξε ὁ Πέτκη σφίγγων τὰς χεῖρας τοῦ νέου. Ἐγνωρίσα πολλὸν τὸν ἀγαπητόν μου πατέρα σου.

— Καὶ αὐτὸς μοῦ ὠμίλησε πολλάκις περὶ ὑμῶν καὶ ξεύρω ὅτι εἶσθε μαζί εἰς τὴν Πολωνίαν μετὰ τοῦ Ράκοζυ.

— Ναί, ναί, σωστά, εἶπεν ὁ Πέτκη σφίγγων τὸν νέον εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ὁ πατήρ σου μοῦ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἤρχετο νὰ μ' ἐπισκεφθῆ. Δὲν πειράζει, ἀντὶ τοῦ πατρὸς ἔρχεται τὸ παιδί.

Ὁ Ἀββᾶς ἔλαβε τότε τὸν λόγον.

— Ναί, εἶπεν, ὁ μακαρίτης διέταξε διὰ τῆς διαθήκης του τὸν υἱόν του νὰ σᾶς ἀναζητήσῃ.

(Αὐτὰ τὰ εἶπε μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὸν κ. Φάρκαν ὅτι ὁ νέος εἶχε πλήρη τὴν διαχείρησιν τῆς περιουσίας του).

— Ὡστε ὁ ἀγαπητός μου φίλος ἀπέθανε; Ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἀναπαύσῃ, καὶ σᾶς, φίλοι μου, νὰ σᾶς διατηρῆ ὁ Πανάγαθος εἰς τὴν ζωὴν.

Καὶ μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν:

— Θὰ καθήσετε ὀλίγες ἡμέρες, φίλοι μου, ἀλήθεια;

— Ὁχι, ὁ ἀνεψιός μου, εἶπεν ὁ Ἀβ-

βᾶς, δὲν ἠμπορεῖ νὰ μείνῃ παρὰ ὀλίγον καιρόν. Ἐν κτῆμα τόσον ἐκτεταμένον καὶ πλούσιον ὡς τὸ ἰδικόν του, δὲν δύναται νὰ μείνῃ χωρὶς τὸν κύριόν του ἐπὶ πολὺ. Δὲν πρέπει νὰ εὐρίσκειται κανεὶς μακρὰν τῆς οἰκίας του, ὅταν ἔχη ὀγδοήκοντα βροσκούς νὰ ἐπιβλέπῃ.

Μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς ὁ πανοῦργος Μέντωρ ἀπεκάλυπτεν εἰς τὸν οἰκοδεσπότην τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνεψιοῦ του.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Πέτκη δὲν ἠθέλησε νὰ φανῆ κατώτερος:

— Μπα. Ὁ αὐθέντης δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνεταί καὶ φύλαξ. Ἐσπείρα ὀκτακόσια στρέμματα καὶ ὅμως δὲν ἀσπρίσαν δι' αὐτὸ τὰ μαλλιά μου.

Ὁ Ἀββᾶς ἐξηκολούθησε:

— Καὶ ἄλλαι ὡσαύτως ἐνασχολήσεις τὸν ἀναγκάζουν νὰ φύγῃ. Ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης, ὁ Παλατίνος δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἔλλειψιν τῆς παρουσίας τοῦ μαθητοῦ μου...

Ὁ νέος ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἤρσκει περισσότερον εἰς τὸν οἰκοδεσπότην. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ δεῖξῃ ὅτι εἶνε κατώτερος ὁ Φάρκας ἀντεῖπε:

— Καλά, καλά. Ὁ Παλατίνος κυριαρχεῖ ἐν Οὐγγαρία ἀλλὰ καὶ ἐγὼ κυριαρχῶ ἐν Ἐσσεγγ καὶ δὲν θὰ κάμετε βῆμα ἀπ' ἐδῶ, ἐκτὸς ἂν θέλετε νὰ πάρετε μαζί σας καὶ ὅλο τὸ σπίτι.

— Ἄ! διὰ νὰ μᾶς κρατήσετε σὲ σπίτι ποῦ εὐρίσκονται δύο τόσον εὐμορφα κορίτσια, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μεταχειρισθῆτε τὴν βίαν.

Αὐτὴν τὴν σκέψιν δὲν τὴν ἔκαμεν ὁ Ἀββᾶς, ἀλλὰ ὁ Βαρχζέ.

— Βεβαίως, φίλτατέ μου, εἶπεν ὁ Πέτκη, αἱ θυγατέρες μου ἀξίζουν τὸν κόπο νὰ τὰς κυττάξῃ κανένας.

Ἡ μία μάλιστα, κατὰ τὴν παλαιὰν συνήθειαν τοῦ Σειμβεμβούργου, ἔχει δικαίωμα ὄχι μόνον ἐπὶ τοῦ ἡμίτεως τῆς περιουσίας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐμβλημάτων τῶν Πέτκη.

— Τὰ ἐμβλήματα δὲν εἶνε τίποτε ἔμπροσθεν τῶν ὠραίων ἐκείνων ὀφθαλμῶν καὶ τῆς λάμπειας τοῦ εὐγενοῦς ἐκείνου προσώπου.

— Μὴν ὀμιλῆς λοιπὸν μὲ περιφρόνησιν διὰ τὸ ἐμβλημα τῶν Πέτκη! εἶπε πλήρης ὀργῆς ὁ Φάρκας. Τὸ εἶδες ποτέ; Καὶ ἀφοῦ δὲν τὸ εἶδες, πῶς τολμᾶς νὰ ὀμιλῆς περὶ αὐτοῦ;

Καὶ λέγων ταῦτα ἠγέρθη καὶ ἐφώνησε:

— Ἐ! σεῖς! ποῦ εἶνε τὸ κλειδί τῆς ὀπλοθήκης.

— Δὲν πιστεύω νὰ θέλετε νὰ μονομαχήσετε μαζί μου, ἐπειδὴ ἐτόλμησα νὰ εἶπω ὅτι προτιμῶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς θυγατρὸς σας περισσότερον ἀπὸ τὸ ἐμβλημα σας.

— Ὁχι, ἀλλὰ θέλω νὰ σᾶς δεῖξω τὰ ὄπλα τῶν Πέτκη, διὰ νὰ ξεύρῃς ἄλλοτε νὰ ὀμιλῆς περὶ αὐτῶν. Μὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν τὸ κλειδί;

Τὸ κλειδί ἦτο πάντοτε εἰς τὴν κατο-

χὴν τῶν δύο νεανίδων, αἱ ὁποῖαι μόναι εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέρχωνται ἐλευθέρως εἰς τὴν αἰθουσαν. Ἡ Ἐρτσα ἤκουσε τι ζητεῖ ὁ πατήρ της. Δὲν εὗρεν ὅμως τὴν Ἰλόνκαν διὰ νὰ τῆς δώσῃ τὸ κλειδί ὅπως τὸ φέρῃ καὶ ἠναγκάσθη νὰ κατέλθῃ ἡ ἰδία, χαίρουσα, ὡς παιδίον ποῦ ἦτο, ὅτι θὰ ἐβλεπεν ἐκεῖνον ὅστις τόσον φόβον τῆς εἶχε ἐμπνεύσει πρὸ ὀλίγου.

Ἐδῶσε λοιπὸν τὸ κλειδί ἐκ τοῦ ἀνοίγματος τῆς θύρας καὶ ἠθέλησε νὰ φύγῃ. Ἀλλ' ὁ πατήρ της τὸ ἐμάντευσε καὶ τὴν ἤρπασε ἐκ τῶν δύο χερῶν, σύρων αὐτὴν ἔμπροσθεν τῶν ξένων του, ὡς ἀρνίον τὸ ὁποῖον ὀδηγοῦν εἰς τὸ σφαγεῖον.

— Ἐ; λοιπὸν τί λέτε διὰ τὴ μικρότερή μου κόρη; (τοιουτοτρόπως ἐπαρουσίασε τὴν Ἐρτσαν). Μὴ φοβεῖσαι λοιπὸν, παιδί μου, καὶ οἱ κύριοι αὐτοὶ δὲν σὲ κυτᾶζουν.

Ἡ Ἐρτσα ἠρυθρίασε καὶ δι' ὅλον τὸν κόσμον δὲν θὰ ἀνήγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς. Συγκατένευσε μολοντοῦτο νὰ ὑποκλιθῆ κομψότατα ἔμπροσθεν τοῦ Ἀββᾶ, καὶ ὁ πατήρ της τὴν ἀφῆκε ν' ἀποχωρήσῃ.

— Πήγαινε, παιδί μου, νὰ πῆς νὰ καθαρίσουν τίς ἀράχνες ἀπὸ τὰς ἀρχαίας προτομάς διότι θὰ ὀδηγήσω τοὺς κυρίους αὐτοὺς εἰς τὸ ὀπλοστάσιον.

Ἡ νεῆνις ἀπῆλθε τρέχουσα καὶ ὅταν ἀπεμακρύνθη τὴν ἤκουσαν ἄδουσαν.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΦΩΛΕΑ ΤΟΥ ΑΕΤΟΥ

«Ἐντρεγκαάρδενε» ὠνομάζετο ἐν μικρὸν χωρίον, μοναχικόν, περικεκλεισμένον τριγύρω ἀπὸ ὑψηλοῦς βράχους. Τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ ἔκειτο ἦτο ἐπίπεδον καὶ γόνιμον, διεσχίζετο δὲ ἀπὸ εὐρὺν ποταμόν, ὁ ὁποῖος κατέπιπτεν ἀπὸ τὸ ὄρος, καὶ ὄχι μακρὰν τοῦ χωρίου καθίστατο πλωτός.

Ἀπὸ τὸν ποταμόν τοῦτον, τὸν ὁποῖον ἀνέπλευσε μὲ ἀκάτιον, ἦλθεν ὁ πρῶτος ἐκχερσώσας τὴν κοιλάδα ὠνομάζετο Ἐνδρε· οἱ δὲ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἦσαν ἀπόγονοί του. Τινὲς ἔλεγον ὅτι εἶχε καταφύγῃ εἰς τὸ μέρος τοῦτο διὰ φόνον τὸν ὁποῖον διέπραξε, καὶ ἐξ αἰτίας τούτου οἱ ἀπόγονοί του ἦσαν τόσον σκυθρωποί· ἄλλοι τοῦναντίον διίσχυρίζοντο ὅτι εἰς τοῦτο ἔπταιον οἱ βράχοι, οἵτινες καὶ κατ' αὐτὸ τὸ θέρος, ἀπὸ τὴν πέμπτην ὥραν, δὲν ἄφινον τὸ ἠλιακὸν φῶς νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν κοιλάδα.

Ἐπὲρᾶνω τοῦ χωρίου ἐκρέματο μία φωλεὰ αἰετοῦ· ἔκειτο ἐπάνω εἰς ὄξεϊαν ἄκραν ὑψηλοῦ βράχου· ὅλοι ἐβλεπον κάτωθεν πότε ἡ θήλεια ἐξεκόλαπτε τοὺς αἰτιδεῖς, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδύνατο ν' ἀναρριχηθῆ εἰς τὴν φωλεάν. Ὁ αἰετὸς ἵπτατο ὑπὲρ τὸ χωρίον, κατήρχετο ὀρηκτικῶς καὶ ἤρπαζεν ἐν πρόβατον ἢ αἰγίδιον, μίαν φορὰν ἀλίιστα ἤρπασε καὶ ἐν μικρὸν παιδίον. Διὰ τοῦτο τὸ χωρίον δὲν ἔθεωρετο ἀσφαλές, ἐφ' ὅσον ὁ αἰετὸς εἶχε τὴν φωλεάν του ἐπὶ τῆς βραχίδους ἄκρας. Μεταξὺ τῶν κατοίκων ἐ-

κυκλοφόρει ἢ παράδοσις ὅτι τὸν παλαιὸν καιρὸν δύο ἀδελφοὶ ἀνῆλθον εἰς τὴν φωλεάν καὶ τὴν κατεκρήμνισαν· ἀλλὰ τότε οὐδεὶς ὑπῆρχεν ὁ τολμῶν νὰ ἐπιχειρήσῃ τοῦτο.

Ὅπου συνηντῶντο δύο τρεῖς εἰς τὸ χωρὶον συνωμίλουν περὶ τῆς φωλεᾶς τοῦ ἀετοῦ καὶ ἠτένιζον πρὸς τὰ ἄνω. Εἰζέυρον πότε ἐπανῆλθον πάλιν οἱ ἀετοὶ τὸ νέον ἔτος, ποῦ ἐπέπεσον καὶ ποίας ζημίας ἐπροξένησαν καὶ τίς ἐπεχείρησε τελευταῖος ν' ἀναρριχηθῆ ἑκεῖ ἐπάνω. Τὰ παιδιά ἠσκούντο ἐκ μικρᾶς ἡλικίας εἰς τὴν ἀνάβασιν βουνῶν καὶ δένδρων, ἰδίως δὲ εἰς τὴν πάλην, ὅπως ἡμέραν τινὰ κατορθώσουν νὰ φθάσουν εἰς τὴν φωλεάν καὶ τὴν κατακρημνίσουν ὡς οἱ δύο ἀδελφοί.

Εἰς τὴν ἐποχὴν, περὶ τῆς ὁποίας ὀμιλοῦμεν, τὸ γενναϊότατον παλληκᾶρι τοῦ χωρίου ὠνομάζετο Λεῖφ. Δὲν κατήγετο ἐκ τοῦ Ἐνδρε, εἶχε οὐλὴν κόμην καὶ μικροὺς ὀφθαλμούς, ἡγάπα τὰς ἀστείότητας καὶ τὰς διασκεδάσεις. Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἔκαυχετο ὅτι θ' ἀνέλθῃ ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν ἀετοφωλιάν· ἀλλ' οἱ γέροντες ἔλεγον ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸ λέγῃ μὲ τὸσον θάρρος.

Τοῦτο τὸν παρώξυνεν ἔτι μᾶλλον, πρὶν δὲ φθάσῃ ἀκόμη εἰς ὄλην τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητός του ἐπεχείρησε ν' ἀναρριχηθῆ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου.

Ἦτο ὠραία ἡλιοφεγγὴς Κυριακή, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ θέρους. Οἱ ἀετιδεῖς εἶχον ἐκκολαφθῆ ἤδη. Πολὺ πλῆθος εἶχε συναθροισθῆ ὑπὸ τοὺς βράχους. Οἱ γέροντες τὸν ἀπέτρεπον οἱ δὲ νέοι τὸν παρώρμων. Ἐκεῖνος ὅμως ἤκουε μόνον τὴν ἰδίαν ἐπιθυμίαν, δι' ἣν περιέμενεν ἕως ὅτου ἡ θήλεια ἀπῆλθεν ἐκ τῆς φωλεᾶς, ἔπειτα δὲ μὲ ἐν πῆδημα ἀνηρτήθη εἰς ἕν δένδρον· τοῦτο ἐξέφευγε ἐκ τινος ῥωγμῆς, διὰ τῆς ῥωγμῆς δὲ ταύτης ἤρχισε ν' ἀναρριχᾶται πρὸς τὰνω. Μικροὶ λίθοι ἀπεσπῶντο ὑπὸ τοὺς πόδας του, χάλικες καὶ χῶμα κατέπιπτον, καὶ διέκοπτον τὴν βαθυτάτην σιγὴν· μόνον ὁ ποταμὸς, εἰς τὸ βάθος, ἐξεχέετο μὲ ὑπόκωφον, ἀκατάπαυστον παφλασμὸν κατὰ τὴν ἐκβολὴν του· κρημνωδέστεροι καθίσταντο ὅλον ἐν οἱ βράχοι· πολλὴν ὥραν ἐκρέματο ἐκ τῆς μιᾶς χειρὸς, ἐζήτηε διὰ τοῦ ποδὸς στήριγμά τι καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εὐρῆ. Πολλοί, ἰδίως γυναῖκες, ἀπέστρεφον τὴν κεφαλὴν καὶ ἔλεγον ὅτι «δὲν θὰ ἔκαμνε τέτοιο πρᾶγμα ἂν ἐζοῦσαν ἀκόμη οἱ γονεῖς του».

Ἐν τούτοις ἑκεῖνος εὗρισκεν ἀσφαλές τι στήριγμα, ἀνεζήτηε καὶ πάλιν ὅτε μὲν διὰ τῆς χειρὸς ὅτε δὲ διὰ τοῦ ποδός, ὑποχωροῦντος δὲ τούτου ὠλισθαιεν ἀλλὰ συνεκρατεῖτο πάλιν ἀπηρωρημένος. Οἱ θεαταὶ κάτω ἠδύνατο νὰκούσωσι τὴν ἀναπνοὴν των.

Τότε ἠγέρθη εὐσωμος νεανίς, ἥτις ἐκάθητο μόνη ἐπὶ τινος λίθου. Ἦτο παιδιόθεν μνηστευμένη μετ' αὐτοῦ. Ἰψώσε τὸν βραχίονα καὶ ἐφώνησε·

— Λεῖφ, Λεῖφ, γιατί τὸ κάμνεις αὐτό; Ὅλον τὸ πλῆθος ἐστράφη πρὸς αὐτήν·

ὁ πατήρ της ἦτο πλησίον της ἀλλὰ δὲν τὸν ἀνεγνώρισε.

— Κατέβα κάτω, Λεῖφ, ἀνεφώνει ἡ κόρη· σ' ἀγαπῶ· τί ὠφέλεια θάρρους ν' ἀνεβῆς 'κεῖ ἀπάνω;

Ὁ Λεῖφ ἐσκέφθη ἐπὶ μικρὸν ἀλλ' ἔπειτα ἤρχισε πάλιν ν' ἀναρριχᾶται. Ἡ χεὶρ καὶ ὁ ποὺς αὐτοῦ ἀνέκταναν τὰς δυνάμεις των, δι' ἣν ἀνῆλθε καλῶς ἐπὶ τινὰ χρόνον· ἀλλὰ καὶ πάλιν ἤρχισε νὰ κουράζεται καὶ ἀνεπαύετο συχνά. Κάπου κάπου κατεκυλίετο λιθάριον τι, οἱ δὲ παριστάμενοι τὸ παρηκολούθουν διὰ τῶν βλεμμάτων ἕως οὗ ἐφθανε κάτω. Τινὲς δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπομείνωσι πλέον, καὶ ἀπῆλθον. Ἀλλ' ἡ κόρη ἴστατο ὀρθὴ ἐπὶ τῆς πέτρας, συνέστρεψε τὰς χεῖρας καὶ ἠτένιζε πρὸς τὰ ἄνω.

Ὁ Λεῖφ ἐψηλάφη διὰ τῆς χειρὸς ζητῶν στήριγμα, ἀλλ' αἶφνης, —διέκρινε δὲ τοῦτο ἡ κόρη— ἀφῆκε τὸν βράχον, ἤρπασεν αὐτὸν ἀμέσως μὲ τὴν ἄλλην χεῖρα, ἀλλὰ καὶ πάλιν τὸν ἀφῆκε.

— Λεῖφ! ἀνεφώνησεν ἡ κόρη διὰ φωνῆς ἐντόνου, ἥτις ἐφθασε μέχρι τοῦ ὕψους τῶν βράχων.

— Ἐγλύστρησε καὶ πέφτει! ἐκραύγασαν ὅλοι, καὶ ὅλοι ἔτεινον πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας, ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

Πράγματι ὠλισθαίνε καὶ συμπαρέσυρε ἄμμον, λίθους, χάλικας· κατήρχετο, κατήρχετο ἀκαταπαύτως, ταχύτερον· οἱ παριστάμενοι ἀπέστρεψαν τὸ πρόσωπον, ὅπισθεν δὲ αὐτῶν ἤκουσαν νὰ καταπίπτῃ κατὶ βαρὺ ὡς ὄγκος ὑγρᾶς γῆς.

Ὅτε ἀνέλαβον θάρρος καὶ εἶδον, ἔκειτο χαμαὶ συντετριμμένος καὶ ἀγνώριστος. Ἡ κόρη ἦτο ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς πέτρας, ὁ δὲ πατήρ της μετέφερεν αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Οἱ νέοι, οἵτινες εἶχον παρορμῆση κατὰ τὸ πλεῖστον τὸν Λεῖφ εἰς τὸ ἐπικίνδυνον ἐπιχείρημα, δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὸν ἀνεγείρωσι· οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ τὸν ἴδῃ. Προσῆλθον λοιπὸν οἱ γέροντες. Ὁ γρηαιότερος, ὅτε ἔθηκεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν χεῖρα, εἶπε·

— Ἦτανε τρέλλα!

Ἀλλὰ προσεῖπε παρατηρῶν εἰς τὸ ὕψος τοῦ βράχου·

— Ὡς τόσο εἶνε καλὸ νὰ εἶνε κατὶ τόσο ψηλὰ ποῦ νὰ μὴν εἰμποροῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ τὸ φθάσουν!

Κατὰ τὸν Βριόρτσου

A. Π. Κ.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Ἐπλοῦτιζαν τ' ἀμέτροντα λουλουδία
Τὴ νύχτα μὲ μιὰν ἀπειρὴν εὐωδιά.
Τ' ἀπδόνια λὲν ἐρωτικά τραγοῦδια
Ἦν ἀντιλαλοῦνε μὲς στὴ σιγαλιά.

Καὶ τὸ φεγγάρι ἀδιάκριτο προβαίνει
Μὲς ἀπ' τὰ φύλλα μ' ὄψη τραγική.
Ἀκολουθῶ μορφή μαυροντυμένη
Ποῦ προχωρεῖ μὲ χάρι μυστική.

Εἶναι στιγμὲς ποῦ μὲς στὸ νοῦ μας ζοῦνε,
Εἶναι στιγμὲς ποῦ δὲν ξεχνᾶ κανεὶς.
Τὰ λουλουδάκια ποῦ κρουφομιλοῦνε
Λέν· «Ἡ Βασιλίσσα κι ὁ ποιητής».

K. MANOS

ΑΝΟΙΚΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀγαπητέ μου φίλε,

«... Βρέθηκα καὶ κάτω στὸ Κεραμεϊκό. Ὁ Ἥλιος ἔλαμπε μὲ ξεχωριστὴ χάρι κι' ἐγὼ ἀφέθηκα σ' ὄνειροπόληση. Κῦταξα τοὺς τάφους, ποῦ μὲ ἤρθε τὸ φάντασμα ἐκεῖνο. Καὶ τι δὲν ἦταν; ἕνα ἀπέραντο σῶμα μὲ χιλιάδες κεφάλια. Περνοῦσε ἕνα-ἕνα μπρὸς μου καὶ τὸ βλέπα νὰλλάζει. Στὸ τέλος μὲ πλάκωσαν ὅλα τόσα, ποῦ δὲ μπόρε νὰ πάρω τὴν ἀναπνοή μου· καὶ μιὰ φωνή, σὰν ἀπὸ τὴ σάλπιγγα τοῦ ψυχοβγάλτη τοῦ χάρου μου τάγκελεσε τ' ἀφτιά μου καὶ φώναξε·—Οἱ προγόνου σου εἶμαστε, οἱ προγόνου σου, ἀνάξιε!...»

Τὸ φάντασμα ἔφυγε κι' ἐγὼ συνῆρθα. Ἦμουν ἀκόμα σατισμένος κι' ἀποκαμωμένος, ποῦ ἔφυγα ἀπὸ κεῖ τρέγοντας καὶ λέγοντας·—Θέ μου! Τί βάρος ποῦ εἶνε οἱ προγόνου!...

Πές μου, τί λές, σὲ παρακαλῶ, ἐσύ; Δὲ λυπάσαι ποῦ γενήθηκες Ἑλληνας; Δὲ σὲ πιάνει μερικὴ φορὴς πυρετός, ποῦ συλογίεσαι, πῶς ὁ παπούλης σου εἶχε τόση δόξα καὶ σὺ δὲν ἀξίζεις τίποτις; Ὡ! Ἐγὼ! Ἐγὼ νιώθω ἀπὸ τὸ νᾶνε ὁ μεγαλειότερός μου καημός! Σὰ βλέπω νὰ μὲ μελετᾶνε, νὰ μὲ ζουλέθουνε, μόνον γιὰ τὴ τύχη τᾶφερε καὶ γενήθηκα στὴν Ἑλλάδα. Σκάζω ἀπὸ τὸ κακό μου. Κι' ἀκόμα νὰ νιώθεις, πῶς, ὅ,τι κι' ἂν κάμεις δὲ θ' ἀξίζεις τόσο δά, μπρὸς στὰ μεγάλα, στ' ἀφάνταστα ἐκεῖνα ἔργα τῶν προγόνου σου.

Δὲ θέλω νὰ μὲ δεσμεῖει τίποτις. Θέλω νὰ χωρίσω ἀπὸ κείνους· νὰ δημιουργήσω κ' ἐγὼ κατὶ καινούργιο. Ἀπὸ τὴν ἀφάνειά μου νὰ πεταχτῶ σιγά-σιγά. Νὰ ζήσω κ' ἐγὼ ἀπὸ τὸν ἑμαρτὸ μου κι' ὄχι μὲ τὰ φύγουλα καὶ τὰπορμεινάδια, σὰ ζητιάνου! Ρωμνίος εἶμαι καὶ μόνον Ρωμνίος! Χώνεψ' τὸ ἀπὸ καλὰ καὶ θὰ διῆς τί μπορεῖς νὰ κάμεις. Νιώθεις ἐλευθεριά, μιὰ δύναμη ἀνίκητη! Λές καὶ σὲ καστεράει νέα δόξα, καινούργια. Λές, πῶς θὰ γίνεις καὶ σὺ πρόγονος, ἔτσι, μιὰ μέρα καὶ θὰ βρίσκονται ἄνθρωποι νὰ σκάζουν. ποῦ θὰν τοὺς βαρένεις καὶ σὺ.

Μὰ ὄχι! Ἀφτὴ ἡ χαρὰ δὲν εἶνε γιὰ μᾶς. Δὲ θὰ ξεπαλωθοῦμε ἀπὸ τὸ βάρος μας, γιὰτὶ εἶμαστε δεμένοι μὲ γερὰς ἀλυσίδες κι' ὁ Ἡρακλέας θάρρησει νὰ βρεθῆ νὰν τις κόψει... Ἡ γλῶσσα μας, ποῦ μιλάμε ὅλοι καὶ ποῦ τὴ γράφουμε κάμποσοι, εἶνε γερὸ τσικουῖρι γιὰ τὸ σπάσιμο, μὰ Ἡρακλέας δὲν εἶνε. Ἡ προφορά της διαφέρει, οἱ λέξεις διαφέρουνε, ἡ γραμματικὴ της εἶνε ἄλλη... μὰ τὰ γράματα εἶνε ὅμοια. Κι' ἀπὸ εἶνε ἡ πιὸ χοντρή ἀλυσίδα. Τί ἔξογο ποῦ θάταν, νὰ εἶχαμε, ξάφνου, τὰ Λατινικὰ γράματα κι' ἂς τᾶχαμε ἀνακατωμένα μὲ τὰ Ἑλληνικὰ, νᾶχαμε δηλαδή, Ρωμαϊκὰ γράμματα, δικὰ μας. Τότες θάμαστε νέοι ἄνθρωποι, νέα γενεά, καὶ θὰ γινόμαστε καὶ προγόνου καὶ θὰ ξαναδοξαζοῦμαστε, καὶ...»

Σοῦ τ' ἀντιγράφω ἀπὸ ἕνα φιλικὸ μου γράμα. Μὴν παραξενεφετεῖς γι' ἀπὸτ' ἤθελα μόνον νὰ σοῦ παρουσιάσω τὸ φίλο μου κι' ἀπ' ἀφτὴ του τὴ φάτσα. Τώρα, ἂν ἐγεῖνα τολμηρότερος ἐγὼ, ποῦ στ' ἀντιγράψα, ἀπὸ κείνονα, ποῦ τᾶγραψε... τᾶκαμα, γιὰτὶ σὲ ξέρω καὶ... μὲ ξέρεις! Ὑστερα, ἂν δώσεις σ' ὅλα ἀπὸτὰ συμβολισμό, ὅπως τοὺς ἔδωκα ἐγὼ, χωρὶς νὰ βρωτῆσω τὸ φίλο μου, βγαίνει κάπιο νόημα. Ναί!..

Σὲ φιλῶ

ΓΙΑΝΝΗΣ

